

simpelthen ikke længere begrundet i de faktisk tilstedeværende Tilstande, og den er heller ikke til vedvarende at bære for de vedkommende Kommuner, thi det ærede Medlem bør lægge Mærke til, at det desværre er saaledes, at de danske Købstadkommuner med rivende Fart for adskilliges Vedkommende har udviklet sig paa en finansielt meget uheldig Maade i de senere Aar, og der er mere end en af dem, der kommer til at regne med, at en saadan Udvikling ikke vil kunne fortsættes. Det bør det ærede Medlem tage med ind under sine Overvejelser, naar han anstiller Sammenligninger af den Art, som han her anstillede, og der vil jeg bl. a. ogsaa pege paa Udgiften til Alderdomsunderstøttelse. Naar man i 1918—19 anvendte 33,7 Mill. Kr. og i 1920—21 kommer op paa 60 Mill. Kr., kan det være meget smukt, naar Kommunernes og Statens Økonomi overhovedet tillader det, men naar dette ikke er Tilfældet, og det er det ikke, saa er det et Forhold, der maa rettes paa i nedadgaaende Retning. Derfor tror jeg, det er forsvarligt at gaa til Fastsættelsen af de Satser, der er foreslaaet. Jeg tror, at under Hensyn til Prisniveauet og under Hensyn til de Indkomster, som vil blive beskaaret mange af dem, som endnu er i Stand til ved deres Hænders Gerning at tjene Opholdet til sig og deres, er det, som her foreslaas, rimeligt og forsvarligt.

Man kan fra det radikale og fra det socialdemokratiske Partis Side ikke gaa med til, at Aldersgrænsen for Ret til Aldersrente sættes til 65 Aar, man bliver staaende fast paa Kravet om det 60de Aar. Jeg har derom ved første Behandling sagt, hvad jeg mener kan siges og bør siges om dette Spørgsmaal, nemlig at der er en væsentlig Forskel paa at have en *Adkomst*, saavidt det skønnes, der er Grundlag til at gøre den virksom, og paa at have en *Ret*. Denne Adkomst er det maaske naturligt at give fra det 60de Aar, fordi der er somme, som Alderen falder tidligt paa, og som allerede i Begyndelsen af 60erne er Arbejdsinvalid, men det gælder ikke Flertallet, ingenlunde, og derfor maa der vel aabnes *Adgang* for Personer mellem 60 og 65 Aar til at faa Aldersrente — det sker ogsaa i Lovforslaget —, men *Retten* bør først indtræde ved den Alder, da det kan siges, at en saadan Svækkelsestilstand hyppigt er til Stede, som gør Pensions Indtræden naturlig, og vi kommer jo ogsaa derved netop op til den Aldersklasse, det Aar, som giver Adkomst for Statstjenestemændene til at søge Afsked med Pension. Det er jo dog ganske

underligt, at netop Tjenestemændene i denne Sag skulde være stillet anderledes end andre Mennesker, at de først skulde have Ret til at kræve deres Afsked med Pension, naar de er 65 Aar, medens Folk, som overhovedet ikke har været i Statens Tjeneste, skulde have Pension allerede fra det fyldte 60de Aar. Men det er naturligvis den mindst væsentlige Del af Betragtningen; det, som det kommer an paa, er, at det ikke med Rette kan hævdes, at Flertallet af de 60-aarige Personer her i Landet er saaledes svækkede af Alderdom, har af Alderdom faaet deres Arbejdsevne saa stærkt formindsket, at de bør blive pensionsnydende. Men det maa jo erkendes, at der blandt de Personer, der nu nærmer sig de 60, er skabt en berettiget Forventning om, at de, for saa vidt de er svækkede, vil kunne faa Alderdomsunderstøttelse fra det 60de Aar, og denne Forventning bør jo i mindst mulig Grad skuffes. Derfor er det, man stiller Forslag om en Overgangstid paa 10 Aar, hvorved man søger at komme dem i Møde, som gennem Aldersrenteforslaget vil faa en længere Ventetid end den, der vilde være beredt dem, hvis vi var blevet ved Alderdomsunderstøttelseslovgivningen. Naar saa det ærede Medlem Hr. Rode siger, at disse Overgangsbestemmelser vil skabe Forvirring, ja, saa maa jeg dertil sige, at det er jo en af de Paastande, som man, naar man skal finde Grunde til at modsætte sig et Forslag, meget vel kan fremsætte, men som man ganske sikkert er ude af Stand til at begrunde, i alt Fald give en Begrundelse, som er overbevisende.

Iblandt de af Flertallet fremsatte Udtalelser findes der to, som jeg endnu skal omtale. Den første er Tanken om at lade Aldersrenten blive en Overgangsordning til Folkeforsikringsplanens Gennemførelse, den anden Spørgsmaalet om de 5 Mill. Kr. til Støtte for Kommunerne. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ud i hans omfattende Overvejelser af Betydningen af Gennemførelsen af Folkeforsikringstanken, og heller ikke skal jeg kritisere de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, og hvormed han søgte at begrunde, at Socialdemokratiet i og for sig ikke var Modstandere af denne Tanke, det beroede kun paa, hvorledes den blev udført i Praksis. Men jeg maa vedvarende være af den Opfattelse, som jeg ogsaa gav Udtryk ved Sagens første Behandling, at dette at gaa over til en Folkeforsikring, som skal yde Aarsrenter af en Størrelse som dem, her er Tale om, vilde føre til en Præmieydelse, hvis den skal foregaa i Løbet af en ret kort Aarrække, saa